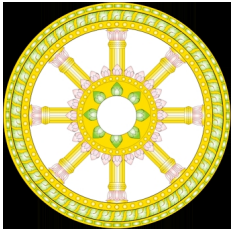

หลักดำรงชีพเพื่อประโยชน์สุขในวันนี้

•เขียนโดย manager•

•วัน•อังคาร•ที่ 17 •ธันวาคม• 2013 เวลา 09:45 น. • - •ใกล้ที่สุด• •วัน•อังคาร•ที่ 17 •ธันวาคม• 2013 เวลา 11:36 น. •

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ! พวกข้าพระองค์เป็นคฤหัสถ์ บริโภคคาม แอ้ออยู่ด้วยบุตร ครองเรือน ใช้น้อยกระแจะจันทน์จากแคว้นกาสิ ทัดทรงพวงดอกไม้ของหอมเครื่องลูบไล้ ยินดีทอง และเงินอยู่. ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ! ขอพระผู้มีพระภาคจงทรงแสดงธรรมที่เป็นไปเพื่อประโยชน์เกื้อกูล เพื่อความสุข ทั้งในทิฏฐธรรม (ในปัจจุบัน) และในสัมปรายะ (ในเวลาที่ต่อมา) แก่พวกข้าพระองค์ผู้อยู่ในสถานะเช่นนี้เถิด พระเจ้าข้า !”

พัศัณฺฑชชะ ! ธรรม ๔ ประการเหล่านี้ เป็นไปเพื่อประโยชน์เกื้อกูล เพื่อความสุข แก่กุลบุตรในทิฏฐธรรม (ในปัจจุบัน) ๔ ประการ อย่างไรเล่า ?

๔ ประการ คือ :-

อุฏฐานสัมปทา (ความขยันในอาชีพ)

อารักขสัมปทา (การรักษาทรัพย์)

กัลยาณมิตตตา (ความมีมิตรดี)

สมชีวิตา (การเลี้ยงชีวิตอย่างสมดุจพอเพียงแก่ฐานะ).

ความขยันในอาชีพ

หลักดำรงชีพเพื่อประโยชน์สุขในวันนี้

•เขียนโดย manager•

•วัน•อังคาร•ที่ 17 •ธันวาคม• 2013 เวลา 09:45 น. • - •แก้ไขล่าสุด• •วัน•อังคาร•ที่ 17 •ธันวาคม• 2013 เวลา 11:36 น. •

พี่ยศบัพพะ ! อุฏฐานสัมปทา เป็นอย่างไรเล่า ?

พี่ยศบัพพะ ! กุลบุตรในกรณีนี้ สำเร็จการเป็นอยู่ด้วยการลุกขึ้นกระทำการงาน คือด้วยสิกขกรรม หรือวานิชกรรม โครักขกรรม อาชีพผู้ถืออาวุธ อาชีพพรานบุรุษ หรือด้วยศิลปะอย่างใดอย่างหนึ่ง. ในอาชีพนั้น ๆ เขาเป็นผู้เชี่ยวชาญ ไม่เกียจคร้าน ประกอบด้วยการสวดส้องในอุบายนั้น ๆ สามารถกระทำ สามารถจัดให้กระทำ.

พี่ยศบัพพะ ! นี้เรียกว่า อุฏฐานสัมปทา(ความ ขยันในอาชีพ).

การรักษาทรัพย์

พี่ยศบัพพะ ! อารักขสัมปทา เป็นอย่างไรเล่า ?

พี่ยศบัพพะ ! กุลบุตรในกรณีนี้, โภคะ อันกุลบุตรหาได้มาด้วยความเพียรเป็นเครื่องลุกขึ้นรวบรวมมาด้วยกำลังแขน มีตัวข่มด้วยเหงื่อ เป็นโภคะทรัพย์ ประกอบด้วยธรรม ได้มาโดยธรรม, เขารักษาคุ้มครองอย่างเต็มที่ ด้วยหวังว่า “อย่างไรเสียพระราชจะไม่รับทรัพย์ของเราไป โจรจะไม่ปล้นเอาไป ไฟจะไม่ไหม้ น้ำจะไม่พัดพาไป หายาทอนไม่รักใคร่เรา จะไม่ยื้อแย่งเอาไป” ดังนี้.

พี่ยศบัพพะ ! นี้เรียกว่า อารักขสัมปทา(การ รักษาทรัพย์).

ความมีมิตรดี

พี่ยศบัพพะ ! กัลยาณมิตรตา เป็นอย่างไรเล่า ?

พี่ยศบัพพะ ! กุลบุตรในกรณีนี้ อยู่อาศัยในบ้านหรือนิคมใด, ถ้ามีบุคคลใด ๆ ในบ้านหรือนิคมนั้นเป็นคหบดีหรือบุตรคหบดีที่ดี เป็นคนหนุ่มที่เจริญด้วยศีลหรือเป็นคนแก่ที่เจริญด้วยศีลที่ดีล้วนแต่ถึงพร้อมด้วยสัทธา ถึงพร้อมด้วยศีล ถึงพร้อมด้วยจาคะ ถึงพร้อมด้วยปัญญาอยู่แล้วไซ้, กุลบุตรนั้นก็ดำรงตนร่วม พุดจาพร้อมสากัจฉา (สนทนา) ร่วมกับชนเหล่านั้น เขาติดตามศึกษาความถึงพร้อมด้วยสัทธา โดยอนุรูปแก่บุคคลผู้ถึงพร้อมด้วยสัทธา เขาติดตามศึกษาความถึงพร้อมด้วยศีลโดยอนุรูปแก่บุคคลผู้ถึงพร้อมด้วยศีลโดยอนุรูป แก่บุคคลผู้ถึงพร้อมด้วยศีลเขาติดตามศึกษาความถึงพร้อมด้วยศีลโดยอนุรูป แก่บุคคลผู้ถึงพร้อมด้วยจาคะ เขาติดตามศึกษาความถึงพร้อมด้วยศีลโดยอนุรูปแก่บุคคลผู้ถึงพร้อมด้วยปัญญาอยู่ในที่นั้น ๆ.

หลักดำรงชีพเพื่อประโยชน์สุขในวันนี้

•เขียนโดย manager•

•วัน•อังคาร•ที่ 17 •ธันวาคม• 2013 เวลา 09:45 น. - •แก้ไขล่าสุด• •วัน•อังคาร•ที่ 17 •ธันวาคม• 2013 เวลา 11:36 น.

พี่ยกมภ์ชะ ! นี้เรียกว่า กัลยาณมิตตตา(ความ มีมิตรดี).

การเลี้ยงชีวิตอย่างสมดุลพอเพียงแก่ฐานะ

พี่ยกมภ์ชะ ! สมชีวิตา เป็นอย่างไรเล่า ?

พี่ยกมภ์ชะ ! กุลบุตรในกรณีนี้ รู้จักความได้มาแห่งโภคทรัพย์ รู้จักความสิ้นไปแห่งโภคทรัพย์แล้วดำรงชีวิตอยู่อย่างสม่ำเสมอ ไม่ฟุ่มเฟือยนัก ไม่ฝืดเคืองนัก โดยมีหลักว่า “รายได้ของเราจกทั่วมรายจ่าย และรายจ่ายของเราจกไม่ท่วมรายรับ ด้วยอาการอย่างนี้” ดังนี้.

พี่ยกมภ์ชะ ! เปรียบเหมือนคนถือดาซังหรือลูกมือของเขา ยกดาซังขึ้นแล้ว ก็รู้ว่า “ยังขาดอยู่นานหรือเกินไปแล้วเท่านี้” ดังนี้ฉันใด; กุลบุตรนี้ ก็ฉันนั้น :เขารู้จักความได้มาแห่งโภคทรัพย์ รู้จักความสิ้นไปแห่งโภคทรัพย์ แล้วดำรงชีวิตอยู่อย่างสม่ำเสมอ ไม่ฟุ่มเฟือยนัก ไม่ฝืดเคืองนัก โดยมีหลักว่า “รายได้ของเราจกทั่วมรายจ่าย และรายจ่ายของเราจกไม่ท่วมรายรับ ด้วยอาการอย่างนี้”ดังนี้.

พี่ยกมภ์ชะ ! ถ้ากุลบุตรนี้ เป็นผู้มียรายได้น้อย แต่สำเร็จการเป็นอยู่อย่างพุ่มเฟือยแล้วไซ้ร้ ก็จะมีผู้กล่าวว่ากุลบุตรนี้ใช้จ่ายโภคทรัพย์ (อย่างสุรุ่ยสุร่าย) เหมือนคนกินผลมะเดื่อ ฉนใดก็ฉันนั้น.

พี่ยกมภ์ชะ ! แต่ถ้ากุลบุตร เป็นผู้มียรายได้มหาศาล แต่สำเร็จการเป็นอยู่อย่างแร้นแค้นแล้วไซ้ร้ ก็จะมีผู้กล่าวว่า กุลบุตรนี้จักตายอดตายอยากอย่างคนอนาถา.

พี่ยกมภ์ชะ ! เมื่อใด กุลบุตรนี้ รู้จักความได้มาแห่งโภคทรัพย์ รู้จักความสิ้นไปแห่งโภคทรัพย์ แล้วดำรงชีวิตอยู่ อย่างสม่ำเสมอ ไม่ฟุ่มเฟือยนัก ไม่ฝืดเคืองนักโดยมีหลัก ว่า “รายได้ของเราจกทั่วมรายจ่าย และรายจ่ายของ เรา จกไม่ท่วมรายรับ ด้วยอาการอย่างนี้” ดังนี้;

พี่ยกมภ์ชะ ! นี้เราเรียกว่า สมชีวิตา(การเลี้ยงชีวิตอย่าง สมดุลพอเพียงแก่ฐานะ).

อฏฐก. อ. ๒๓/๒๘๙/๑๔๘.